

متن پرسش

طبق نظر کارشناسان، انسانها از نظر فکری به دو قسمت تقسیم میشوند، اول افرادی که در حیطه‌ی خاصی ولی عمیق فکر می‌کنند (مثال دریاچه‌ای که عمق زیادی دارد)، ثانی افرادی که خیلی گسترده ولی سطحی، تامل و زندگی خود را می‌گذرانند (مثال دریای بزرگ ولی کم‌عمق) بنده تا به الآن هرکسی که عمیق فکر می‌کند را خیلی موفق‌تر دیدم تا دسته دوم خودم به این نتیجه رسیدم که جزو دسته دوم هستم، دوستانی که دارم جزو دسته اول. هرچور نگاه می‌کنم می‌بینم این افراد بهتر فکر می‌کنند، بهتر تصمیم می‌گیرند و بطورکلی موفق‌تر هستند. اما برای دسته دوم که خودم جزوشون هستم حداقل شخصا چیز خاصی ندیدم و این مسئله من رو اذیت میکنه. وقتی می‌بینم رفقام خوب می‌فهمند خوب تحلیل می‌کنند و خوب بحث می‌کنند و سوال می‌پرسند و... ولی خودم هیچ، یک ناامیدی خاصی در وجودم پدید میاد، البته نه به این معنا که کاملا ناامید باشم و تو سر خود بزنم و...، از این جهت که بالاخره یک اذیت و آزار روحی خاصی داره و این رو نمیدونم چطور درمان کنم. حالا هم نمیدونم چقدر تونستم مسئله‌ای که تو ذهن هست رو روشن کنم، خواستم راهنمایی بفرمایید که برای درمان این روحیه چه کنیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: تعمق در معارف توحیدی و رعایت دستورات شرعی در امورات فردی و اجتماعی، انسان را به فطرتش نزدیک می‌کند که به گفته قرآن آن فطرت در همه انسان‌ها یکسان است و می‌تواند از طریق دستورات شرع در گستره حضور انسان‌های مؤمن حاضر شوند و از پوچی‌ها و تنهایی‌های مربوط به دنیاطلبی آزاد گردند. موفق باشید